ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. M.,** zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2016, č. j. CPR-41447-3/ČJ-2015-930310-C235, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 1 A 9/2016 – 25,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce, státní příslušník Arménie, přicestoval do České republiky v roce 2010 na základě oprávnění k dlouhodobému pobytu. Dne 5. 12. 2013 byl na pracovišti Ministerstva vnitra kontrolován policejní hlídkou, přičemž bylo zjištěno, že v době od 22. 8. 2013 do 5. 12. 2013 pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu, neboť jemu naposledy vydané povolení bylo platné do 31. 7. 2013 a žádost o prodloužení doby platnosti povolení byla zamítnuta rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 21. 8. 2013. V návaznosti na tato zjištění vydalo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy (dále

jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutí ze dne 13. 4. 2014, č. j. KRPA-478654-37/ČJ-2013-000022, kterým žalobci uložilo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let. Toto rozhodnutí bylo následně zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 26. 9. 2014, č. j. CPR-7644-2/ČJ-2014-930310-C235, pro nepřezkoumatelnost. Správní orgán prvního stupně poté vydal nové rozhodnutí ze dne 11. 10. 2015, č. j. KRPA-478654-83/ČJ-2013-000022, jehož výroky zněly totožně jako v prvém případě. V pořadí druhé rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí Městský soud v Praze zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“). V postupu správního orgánu prvního stupně ani žalované neshledal pochybení, neboť oba správní orgány přezkoumatelným způsobem posoudily přiměřenost dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobní námitku týkající se nedostatečných zjištění ve vztahu k přiměřenosti správních rozhodnutí neshledal městský soud důvodnou a nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by určení doby trvání zákazu vstupu žalobce na území Evropské unie bylo nedostatečně odůvodněné. Ani argumentaci žalobce, podle níž správní orgán prvního stupně nerespektoval závazný právní názor žalované vyslovený v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2014, nedal městský soud zapravdu.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou formálně opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že správní orgány nezjistily dostatečně stav věci, nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu a nešetřily oprávněné zájmy stěžovatele. Správní rozhodnutí měl za nedostatečně zdůvodněná, a tedy nepřezkoumatelná. Správní orgány dle jeho názoru rovněž nedbaly požadavku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, možný zásah do tohoto práva prakticky nezkoumaly. Zamítnutím žaloby městský soud přenesl tato pochybení do napadeného rozsudku. Městskému soudu stěžovatel vytkl také to, že se dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou nepřiměřenosti uložené délky správního vyhoštění. Správní orgán prvního stupně na svou povinnost odůvodnit dobu trvání správního vyhoštění rezignoval, žalovaná jeho chybu neodstranila a městský soud navzdory zcela konkrétní žalobní námitce takové pochybení pominul. Postup městského soudu byl chybným také proto, že soud pouze opakoval argumentaci žalované, aniž by k ní zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[4] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), avšak žádné takové vady neshledal.

[7] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v žalobě, resp. kasační stížnosti vymezil své výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí, resp. napadenému soudnímu rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 125/2013 – 50, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 – 40; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[8] Stěžovatel uplatnil své stížní námitky převážně v obecné rovině. Svou argumentaci o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a nepřihlédnutí ke specifikům případu nekonkretizoval žádnými tvrzeními o tom, jaké skutečnosti nebyly zohledněny nebo jaká specifika měl na mysli. Ve své kasační stížnosti rovněž konkrétně neuvedl, proč považoval uložené správní vyhoštění za nepřiměřený zásah. Jeho tvrzení o tom, že správní orgány nezkoumaly možný zásah do soukromého a rodinného života je taktéž třeba pokládat za tolik obecné a postrádající bližšího vysvětlení. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než se přezkumu napadeného rozsudku, potažmo napadeného rozhodnutí, věnovat se stejnou mírou obecnosti.

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek jemu vytýkanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je z něj jasně patrné, jaký skutkový stav vzal městský soud za rozhodný, jak uvážil o podstatných skutečnostech i jak smýšlel o jednotlivých žalobních námitkách. Pokud městský soud vycházel ze správních rozhodnutí, jejichž argumentaci převzal také do napadeného rozsudku, nelze mu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Městský soud navíc v projednávané věci pouze takto nepostupoval, neboť nejen že konstatoval, že se závěry správních orgánů souhlasí a pokládá je za dostatečné a srozumitelné, ale také shrnul zjištěný skutkový stav a připojil vlastní stanovisko k podstatným okolnostem. Pokud se jeho hodnocení shodovalo s úvahami správních orgánů, bylo to dáno tím, že městský soud v jejich postupu neshledal žádných pochybení.

[10] Co se týče námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány i městský soud vycházely z toho, že na území České republiky pobývá také stěžovatelova manželka a jeho dva dospělí synové, k nimž stěžovatel nemá vyživovací povinnost. Naproti tomu v Arménii žije stěžovatelova dcera se svým manželem a dvěma dětmi, s níž je stěžovatel v pravidelném kontaktu. Zohledňováno bylo dále to, že stěžovatel neovládá český jazyk, není v České republice pojištěn a nemá zde společenské ani kulturní vazby. Jeho ekonomické vazby na Českou republiku jsou oslabeny tím, že nedisponuje oprávněním k pobytu nebo pracovním povolením. Stěžovatelova manželka v průběhu správního řízení navíc uvedla, že do České republiky přicestovala za manželem, v současné době rovněž nedisponuje pracovním povolením, v Arménii vlastní dům, ve kterém aktuálně žije stěžovatelův bratr, a v případě, že by byl stěžovatel povinen z České republiky vycestovat, následovala by ho. Jedinou překážkou vycestování do Arménie je podle stěžovatele i jeho manželky ekonomická situace. Stěžovatelova manželka dodala, že v Arménii není žádná práce a v České republice je lepší život. Stěžovatel přitom nepředestřel žádnou argumentaci, kterou by zpochybnil či rozporoval některá ze shora uvedených zjištění, a ani nesdělil žádné další podstatné okolnosti svého případu; správní soudy tedy nemohly jeho námitce přisvědčit. Nejvyšší správní soud navíc shledal, že se správní orgány situací stěžovatele zabývaly s požadovanou pečlivostí. Stěžovatel byl správním orgánem prvního stupně vyslechnut celkem dvakrát (druhý výslech byl proveden v návaznosti na prvé zrušující rozhodnutí žalované) a vyslechnuta byla také jeho manželka, rovněž bylo provedeno šetření v místě jeho bydliště, vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele do země původu a stěžovateli byla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jakož i možnost nahlédnout do spisu.

[11] Stěžovatel dále namítal nedostatečnost posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Tuto námitku vyhodnotil městský soud jako nedůvodnou, když dospěl k závěru, že správní orgány do svých rozhodnutí potřebné úvahy zahrnuly, přičemž se zabývaly nejen vztahem stěžovatele a jeho manželky, ale zohlednily také dobu legálního i nelegálního pobytu stěžovatele v České republice, jeho vazby k České republice a Arménii i míru integrace do české společnosti. Městský soud v neposlední řadě také správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, podle něhož mají správní orgány v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců k dispozici až jedenáct kritérií, na základě nichž přiměřenost posuzují, přičemž však není potřeba, aby se výslovně vyjadřovaly ke každému z těchto kritérií, zejména pokud ve vztahu k některým z nich nebylo nic specifického zjištěno. Shodně s městským soudem se ani Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že správní orgány požadavku na přiměřenost zásahu *„prakticky vůbec nedbaly“*. Naopak je z obou správních rozhodnutí zřejmé, že tato otázka byla správními orgány řešena. Výše uváděné skutkové okolnosti stěžovatelova případu ovšem k závěru o nepřiměřenosti zásahu nevedly, neboť stěžovatel nebyl do české společnosti nikterak významně integrován, jeho zletilí synové na něm nebyli existenčně závislí a vztah s manželkou mohl být realizován také v zemi jejich původu, ke které si oba doposud udrželi nikoliv nevýznamné vazby, neboť v Arménii vlastní dům a žije zde přinejmenším jejich dcera, vnoučata, zeť i stěžovatelův bratr. Správní orgány ani městský soud nerozporovaly, že správní vyhoštění bude zásahem do stěžovatelova soukromého i rodinného života, neshledaly však existenci zásahu nepřiměřeného. K takovému posouzení se připojuje i Nejvyšší správní soud, a to tím spíše v situaci, kdy byla stížní

argumentace i v tomto bodě toliko obecného rázu. Skutečnost, že stěžovatelova ekonomická situace po návratu do Arménie nemusí být natolik příznivá, jako je tomu v České republice, popř. že pro něj může být složitější nalézt práci, přitom nemůže sama o sobě vést k závěru o nepřiměřenosti správního vyhoštění.

[12] Nejvyšší správní soud dále neshledal, že by určení doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bylo excesivní. Správní orgán prvního stupně tuto dobu stanovil na dva roky, zatímco zákon o pobytu cizinců umožňoval v daném případě stanovení až tří let. Přihlédnuto bylo k tomu, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu od 22. 8. 2013 do 5. 12. 2013, což je dle správního orgánu prvního stupně nutno vnímat jako dlouhodobé porušování povinností plynoucích ze zákona o pobytu cizinců. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí dodala, že takto určená doba je přiměřená i s ohledem na to, že stěžovatel po celou dobu svého neoprávněného pobytu *„chodil na brigády“*, a tudíž vykonával výdělečnou činnost v době, kdy nedisponoval platným oprávněním k pobytu. Kromě toho žalovaná podotkla, že stěžovatel neměl v rozhodné době ani sjednáno zdravotní pojištění. Za polehčující okolnost naopak bylo možno pokládat to, že se stěžovatel dostavil na Ministerstvo vnitra dobrovolně. Učinil tak nicméně až v době, kdy se již neměl na území České republiky zdržovat. Nejvyšší správní soud takové odůvodnění považoval ve shodě s městským soudem za dostačující a přesvědčivé. Na rozdíl od stěžovatele zastává zdejší soud názor, že správní orgány zohlednily objektivně zjištěný skutkový stav věci a jejich rozhodnutí nelze pokládat za projev libovůle. Tak by tomu naopak bylo kupříkladu tehdy, kdyby stěžovatel porušil svou povinnost pouze v řádech dnů a ani během této doby nelegálně nepracoval, a přesto by byl vyhoštěn na období v řádech let.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné činnosti, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu